

Arrest

nr. 183 748 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2011 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische instantie.

Op 20 juni 2012 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 89 624 van 12 oktober 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormeld beroep.

Op 17 oktober 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 11 november 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 6 februari 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 20 juni 2013 bij arrest nr. 105.434 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op 3 oktober 2013 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 142 847 van 8 april 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 7 april 2014 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze tweede aanvraag werd op 21 mei 2014 onontvankelijk verklaard.

Eveneens op 7 april 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen en werd haar een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

Tegen al de beslissingen van 7 april 2014 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 143 984 van 23 april 2015.

Op 10 december 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 10 februari 2015 zonder voorwerp verklaard. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 20 augustus 2015 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Rekening houdend met dit medisch advies nam de verwerende partij op 28 augustus 2015 wederom een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting werpt de Raad op dat alle middelen gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing en dat het beroep in zoverre het werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk lijkt.

De verzoekende partij betwist niet dat de middelen enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, doch stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing is.

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt is het bevel om het grondgebied te verlaten een eigen, afzonderlijke beslissing met een afzonderlijke juridische grondslag. Bovendien blijkt nergens uit de feitelijke vermeldingen van het bestreden bevel dat het zou gaan om een volgbeslissing. Het enkele feit dat twee beslissingen op dezelfde dag worden genomen is onvoldoende om te besluiten dat er sprake is van een volgbeslissing. Bovendien heeft een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing geen enkele invloed op het voortbestaan van de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 20.08.2015.

In dit advies wordt geponeerd:

" Uit het standaard medisch getuigschrift (...) en bijlagen zou kunnen blijken dat betrokkene lijdt aan een post-traumatische stress-stoornis met de begeleidende symptomen.

Er wordt gewag gemaakt van hoofdpijn, pijn in de ledematen, en krachtverlies in de handen.

Mogelijks reumatische verschijnselen.

Deze fysieke en psychiatrische problematiek houdt, zelfs onbehandeld, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

De voorziene behandelingsduur, die bepaald werd op 1,5 jaar door de therapeutische sector is inmiddels voorbij.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies geweten dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt."

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit. Het risico voor het leven dan wel voor de fysieke integriteit zijn duidelijk van elkaar onderscheiden en kunnen niet zomaar al te gemakkelijk gelijkgeschakeld worden, wat verweerster evenwel placht te doen.

Tevens wordt in casu ten onrechte door een al te redenering overgegaan tot de bewering dat geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Er wordt gesteld dat de voorziene behandelingsduur reeds verstreken is en eigenlijk kon volstaan worden met alleen maar te wachten.

Dergelijke argumentatie is totaal kaduuk in die zin dat zij ingaat tegen de dagdagelijkse vaststellingen in de psychiatrie dattal van psychiatrische instellingen vol zitten, en dat personen er soms hun hele leven dienen te verblijven.

Dat anderzijds tal van personen op basis van chronische psychische problemen tot zelfmoord overgaan.

De stellingname van de arts-adviseur gaat ervan uit dat er geen behandeling noodzakelijk is voor deze mensen, dat het volstaat om maar voldoende lang te wachten, en alles zo wel opgelost geraakt, aangezien de aandoening na verloop van tijd uitdooft.

Deze stellingname gaat in tegen de vaststellingen van de artsen die dagdagelijks de behandeling van verzoekster opvolgen.

Het gaat uiteraard niet op zoals de arts-adviseur doet om na de aanvraag van verzoekers zomaar bijna drie jaar te wachten, en dan zonder één vraag tot bijkomende informatie, zonder één persoonlijk gesprek of eigen onderzoek van de toestand van verzoekster te gaan stellen dat alles lang genoeg geduurd heeft en nu wel zal opgelost zijn.

Het komt verzoekster voor dat in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW ten onrechte al te eng wordt geïnterpreteerd en beperkt wordt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat eigenlijk enkel vaststelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan minstens dient vastgesteld dat het advies van de arts zich baseert op

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen onmiddellijk gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, en waarin niet wordt gemotiveerd inzake de gevolgen van gebeurlijke niet behandeling in het land van herkomst.

Dat in dit verband alleszins niet kan volstaan worden met te stellen dat alles wel vanzelf zal opgelost worden. temeer er niet enkel sprake is van psychische maar tevens van fysieke problemen die in tegenstelling tot wat geargumenteed wordt niet verminderen met de loop der tijd, doch integendeel erger worden en in het geval van huidig verzoekster ook erger geworden zijn.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van hun verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn of onmiddellijk een gevaar opleveren.

Er wordt door de toepasselijke wetgeving geenszins vereist dat er sprake zou zijn van een onmiddellijk gevaar, en door dergelijk voorwaarde te gaan stellen wordt het onderzoek door de arts-adviseur beperkt tot een toepassingsgebied dat veel beperk- ter is dan het toepassingsgebied zoals deze blijkt uit de wettekst.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort. ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zo als in casu aan de orde is.

In casu dient verder vastgesteld te worden dat de arts-adviseur zich er toch wel al te gemakkelijk van heeft gemaakt, door enerzijds na bijna drie jaar pas advies te verlenen, en anderzijds geen enkele bijkomende informatie op te vragen inzake de actuele toestand én bovendien ook geenszins enig eigen onderzoek door te voeren."

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 20.08.2015.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen enerzijds dat er geen onmiddellijk gevaar aan de orde is, en anderzijds op basis van stukken van bijna drie jaar geleden en zonder enig bijkomende informatie of onderzoek dat elke behandeling overbodig is aangezien "geweten is dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft en zelfs onbehandeld nog weinig problemen stelt."

Hierbij wordt verwezen in zijn algemeenheid, zonder enig concreet onderzoek, naar internationaal gevalideerde studies.

Dat dergelijke algemene vage afhandeling van medische regularisaties waarbij er geen enkel onderzoek die naam waardig reeds herhaaldelijk aan de kaak is gesteld geworden door de Ombudsdienst, waarbij vastgesteld wordt dat dit schering en inslag is.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verergering van de toestand, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat evenwel niet gebeurd is in concreto.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische

gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat er bovendien sprake is van fysieke problemen waaromtrent er zelfs geen enkel advies voorligt.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is ver- schaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, zowel fysiek als psychisch én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW; Dat om dezelfde redenen als hogervermeld eveneens de nietigverklaring wordt gevorderd van de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan verzoekers werden betekend.”

Gezien de samenhang tussen de drie middelen worden ze samen behandeld.

De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij heeft zich gebaseerd op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer voor haar beslissing. Zij verwijst naar dit medisch advies en dit medisch advies werd ook samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, zodoende dat dit medisch advies integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt dat de argumentatie van de ambtenaar-geneesheer totaal kaduuk is en volledig ingaat tegen de vaststellingen van de artsen die de verzoekende partij dagdagelijks opvolgen. Tevens stipt ze aan dat de ambtenaar-geneesheer de verzoekende partij nooit een vraag heeft gesteld en ook nooit heeft onderzocht, doch louter stelt dat alles lang genoeg heeft geduurd, zodat het probleem nu wel opgelost zal zijn. De verzoekende partij argumenteert dat er in casu niet enkel sprake is van psychische problemen maar tevens ook van fysieke problemen die in tegenstelling tot wat er geargumenteed wordt niet verminderen in de loop der tijd, doch enkel verergeren en in huidig geval ook erger geworden zijn.

Ze verwijt de ambtenaar-geneesheer in algemeenheid te verwijzen naar een internationaal gevalideerde studie zonder enig concreet onderzoek, terwijl er in casu expliciet werd geargumenteed dat er bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een verergering van de toestand.

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer is als volgt gemotiveerd:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12 november 2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 2/11/2012, 13/7/2012, 11/1/2013, 17/2/2015, 21/11/2014, 9/5/2015 en bijlagen zou kunnen blijken dat betrokkene mogelijks lijdt aan een posttraumatische stressstoornis met de begeleidende symptomen. Er wordt gewag gemaakt van hoofdpijn, pijn in de ledematen en krachtverlies in de handen.

Mogelijks reumatische verschijnselen.

Deze fysieke en psychiatrische problematiek houdt, zelfs onbehandeld, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

De voorziene behandelingsduur, die bepaald werd op 1,5 jaar door de therapeutische sector is inmiddels voorbij.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies geweten dat zelfs als er PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er slechts een gedeeltelijk administratief dossier werd voorgelegd waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 november 2012 die het voorwerp uitmaakt van huidige procedure niet terug te vinden is. Evenwel zit er een mapje medische documenten 9ter in het administratief dossier waarin een aantal medische attesten terug te vinden zijn, evenals het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer.

In casu blijkt dat de verzoekende partij de volgende medische getuigschriften aan de verwerende partij heeft voorgelegd:

- een attest van 13 september 2013: diagnose PTSD met de vermelding dat de verzoekende partij reeds zelfmoordpogingen heeft ondernomen in het verleden; dat het een ernstige aandoening betreft die een bedreiging vormt voor haar leven en fysieke integriteit. Er wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven, alsook medische follow-up door huisarts, psycholoog en/of psychiater. Voorziene duur 5 jaar. Bij stopzetting van de behandeling wordt gewag gemaakt van psychose en zelfmoordpogingen.
- een attest van 4 december 2013: diagnose PTSD/MDD te wijten aan de dood van haar echtgenoot en de traumatische gebeurtenissen gedurende de revolutie van 2010. Opnieuw wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven en wordt er ook gewag gemaakt van crisisopvang gedurende suïcidaliteit en psychotherapie. Ingeval van stopzetting van de behandeling wordt aangegeven dat dit zou leiden tot suïcide en de dood. Er wordt aangegeven dat regelmatige opvolging noodzakelijk is.
- Een attest van 24 maart 2014: diagnose MDD (majeure depressieve stoornis –ernstig – recidiverend zonder psychose), PTSD (posttraumatische stress-stoornis –ernstig –chronisch). Medicamenteuze behandeling , crisisopvang, regelmatige opvang met aandacht voor psychotrauma verwerking en heropbouw van het leven en crisisopvang in het kader van automutilatie en suïcidaliteit. Bij stopzetting van de behandeling wordt gesteld dat dit zou leiden tot suïcide en automutilatie en bijgevolg sterfte. Regelmatige opvolging noodzakelijk.
- Een attest van 21 november 2014: diagnose Post traumatisch stressstoornis, ernstig met dissociatie en psychotische decompensatie, majeure depressieve stoornis, ernstig en recidiverend, aanpassingsstoornis met angst en suïcide. Er wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven, alsook crisisopvang bij toename van depressieve decompensatie met suïcide intenties en automutilatie. Bij stopzetting van de behandeling is er sprake van automutilatie, suïcide en dood. Er wordt geconcludeerd dat er positieve prognose is in het geval van behandeling en een negatieve prognose indien geen grondige behandeling.
- Een attest van 17 februari 2015: diagnose: MDD (majeure depressieve stoornis) ernstig en recidiverend, PTSD (post traumatisch stresssyndroom), dissociatie en herbeleving rouw. Er wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven, alsook crisisopvang gedurende escalatie naar automutilatie en suïcidaliteit. Tevens wordt ook psychotherapie voorgeschreven. In het geval van stopzetting van de behandeling, risico op auto-mutilatie, dissociatie met risico op suïcide, ernstige depressieve decompensatie, dood. Er wordt aangegeven dat de prognose zeer slecht is zonder behandeling en opvang.
- Een attest van 9 mei 2015: diagnose PTSD (post traumatisch stressstoornis) ernstig en MDD (majeure depressieve stoornis) ernstig en recidiverend plus dissociatie met psychotische decompensatie, rouwverwerking. Opnieuw wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven evenals crisisopvang gedurende periodes van dissociatie en automutilatie. Er wordt gewezen op suïcidegevaar. Complicaties bij stopzetting van de behandeling: psychotische decompensatie, automutilatie en suïcide. De prognose is goed met behandeling en niet goed zonder behandeling.
- Een attest van 8 december 2015: diagnose: majeure depressieve stoornis, ernstig en recidiverend, post traumatisch stress stoornis, dissociatie met psychose, rouwverwerking na dood van

echtgenoot. Er wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven, alsook crisisopvang gedurende periodes van suïcide en automutilatie en periodes van dissociatie. Bij stopzetting van de behandeling zou er sprake zijn van psychose, auto mutilatie en suïcide. Er wordt geconcludeerd dat de prognose goed is met behandeling en niet goed is zonder behandeling.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de medische attesten van 2012, alsook deze van 11 januari 2013 en 13 juli 2013 waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst niet terug te vinden zijn in het administratief dossier en aldus ook niet betrokken kunnen worden bij de wettigheidscontrole die dient te worden uitgevoerd door de Raad. Naast de medische attesten van 21 november 2014, 17 februari 2015 en 9 mei 2015, werden volgens de stukken van het administratief dossier nog een hele reeks medische attesten neergelegd waarvan de weergave hiervoor beschreven werd. Het is de Raad geheel niet duidelijk waarom deze overige medische attesten, die met uitzondering van het attest van 8 december 2015 dateren van voor het medisch advies, niet door de ambtenaar-geneesheer betrokken werd in zijn advies. De diagnose gemaakt door de ambtenaar-geneesheer lijkt slechts een gedeeltelijke weergave van de in de medische attesten weergegeven diagnose. Naast een post-traumatisch stresssyndroom is in de laatste voorliggende medische attesten, die ook door de ambtenaar-geneesheer betrokken werden in zijn advies, ook sprake van een majeure depressieve stoornis die ernstig en recidiverend is en van dissociatie met psychose. Waar de ambtenaar-geneesheer dan weer spreekt van hoofdpijn, pijn in de ledematen en krachtverlies in de handen is dit niet terug te vinden in de medische attesten die zich thans in het administratief dossier bevinden. Het lijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer geen correct beeld heeft van de ziekte van de verzoekende partij. Ook waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat de voorziene behandelingsduur van 1,5 jaar door de therapeutische sector inmiddels voorbij is, lijkt dit geenszins te stroken met de voorliggende attesten. Er is slechts in één attest sprake van een behandelingsduur en dan wel van een duur van 5 jaar en niet van 1,5 jaar. Anders dan wat de ambtenaar-geneesheer voorhoudt is de behandelingstermijn nog niet verstreken. In de laatste medische attesten wordt echter geen behandelingsduur meer aangegeven maar wordt er wel duidelijk gesteld dat er slechts sprake kan zijn van een goede prognose in het geval van het verder zetten van de behandeling. Aldus kan de verzoekende partij gevolgd worden waar ze stelt dat de motivering kaduuk is.

Verder verwijst de ambtenaar-geneesheer in zijn advies naar internationaal gevalideerde studies. Dienaangaande wordt gerefereerd naar een weblink. Bij het in gebruik nemen van deze weblink stelt de Raad vast dat de internetpagina in het geheel niet de conclusie van de ambtenaar-geneesheer ondersteunt. De website www.nice.org.uk bevat heel wat informatie doch zelfs na veel zoeken komt de Raad niet tot de voorgehouden conclusie. In het administratief dossier bevindt zich een uittreksel van 1 pagina waarvan het niet duidelijk is of deze afkomstig is van de vermelde website. Op deze pagina staat wel vermeld dat psychofarmaca na meer dan twee jaar nauwelijks nog een invloed hebben op het optreden van een PTSD en dat een medicamenteuze behandeling drie jaar na de feiten nutteloos is, doch wanneer men verder leest blijkt dat dit betrekking heeft op een concrete casus, want er wordt geconcludeerd dat de chronisch depressieve stoornis van betrokkene geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, dat er geen sprake was van recente hospitalisaties, noch complicaties of acute opstoten. Verder wordt gesteld wat het vermelde zelfmoordgevaar betreft is dit hypothetisch en speculatief. Er wordt geschreven, in concreto wordt in het dossier geen gehele suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd en bleken ook specifieke beschermende maatregelen of hospitalisaties niet nodig. Anders dan in de voorliggende casus spreken de voorliggende medische attesten wel heel duidelijk van zelfmoordpogingen in het verleden en een actueel gevaar voor suïcidaliteit, alsook auto mutilatie en psychotische decompensatie en wordt crisisopvang voorgeschreven. Uit een enkel uittreksel waarvan niet kan worden nagegaan uit welke studie of website deze afkomstig is en die blijkbaar betrekking heeft op een specifieke casus, kan niet worden afgeleid dat uit internationaal gevalideerde studies zou blijken dat PTSD na verloop van tijd uitdooft en onbehandeld nog weinig problemen stelt. Ook op dit punt is de motivering niet afdoende.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt door de verzoekende partij.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU